

«Το βλέμμα του Εσταυρωμένου πάνω στη Ζωή μας»

(προσλαλιά του π. Κωνσταντίνου Καραϊσαρίδη κατά την Ακολουθία των Παθών, Μ. Πέμπτη 2015)

Αγαπητοί μου αδελφοί,

- Καθώς τελούμε την Ακολουθία των Παθών του Κυρίου, βρισκόμαστε στο σημείο της Σταυρώσεως.
- Ο Κύριος βρίσκεται πάνω στον Σταυρό.
- Βλέπουμε τη Ζωή Εσταυρωμένη μπροστά στα μάτια μας.
- Τι ακατανόητο μυστήριο! Πόσο μεγάλο μάθημα αποτελεί για όλους μας η Σταύρωση του Χριστού;

Κοιτάξτε τον Εσταυρωμένο! Κοιτάξτε Τον στο πρόσωπο, στα μάτια! Βλέπουμε το πρόσωπό Του και τα μάτια Του να μας σκεπάζουν όλους. Ταυτόχρονα βλέπουμε ένα μοναδικό φαινόμενο: δεν μας ζητούν τίποτε. Μόνο μας κοιτάζουν στοργικά. Μας παρακολουθούν τα μισόκλειστα μάτια του Κυρίου με συμπάθεια και ευσπλαχνία.

Και αυτό είναι αλήθεια. Ο Κύριος εκούσια, και μάλιστα όντας εντελώς αθώος, ανέβηκε πάνω στον Σταυρό, για να χύσει το αίμα Του για τη σωτηρία μας από την αμαρτία και από τον θάνατο. Ταπεινώνεται. Θυσιάζεται πάνω στον Σταυρό, για να μας διδάξει έμπρακτα ότι η σωτηρία έρχεται με τη θυσία. Η τελείωση η δική μας θα

έλθει επίσης με τη θυσία, τη σταύρωση των παθών και των αδυναμιών μας.

Αγαπητοί μου αδελφοί, αυτήν την στιγμή δεν επιτρέπονται άλλες σκέψεις που μπορεί να είναι και βέβηλες, όπως για παράδειγμα το να λυπηθούμε τον Χριστό, να κλάψουμε για το Πάθος Του. Αντίθετα, επιβάλλεται να κλάψουμε για τα πάθη μας, που «ανάγκασαν» τον Κύριο να ανέλθει πάνω στον Σταυρό.

Ακόμη, να προσέξουμε μήποτε και εμείς γίνουμε μία δήθεν τραγική φιγούρα, όπως ο Ιούδας. Και εξηγώ το «δήθεν τραγική»: Ο Ιούδας εκλήθη από τον Χριστό. Έγινε μαθητής Του, θαυματούργησε με τη δύναμη του Χριστού, όπως και οι άλλοι μαθητές. Ο Χριστός του έδειξε ιδιαίτερη εμπιστοσύνη, αφού του παρέδωσε το ταμείο της παρέας και φυσικά αυτό ήταν ένδειξη τιμής και εμπιστοσύνης.

Όμως, ο Ιούδας άφησε την ψυχή του αφύλακτη και έγινε ιδιοτελής. Όπως λένε οι συναπόστολοί του *«κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν»* (Ιωάν. 12, 6), έκανε λαθροχειρία. Όταν εκλήθη να παραδώσει το Διδάσκαλο, Τον πρόδωσε για τριάκοντα αργύρια. Το ποσό ευτελές! Αυτά τα ίδια χρήματα έδιναν σε έναν τσομπάνη ως αποζημίωση, όταν χρειαζόταν να τον απολύσει κάποιος και να προσλάβει άλλον. Τότε τι έγινε; Πώς εξηγείται η στάση αυτή του Ιούδα; Το πράγμα δεν είναι και τόσο γρίφος. Ο Ιούδας ήθελε έναν Χριστό στα μέτρα του. Τον ήθελε εθνικό απελευθερωτή από τον ρωμαϊκό ζυγό. Σιγά σιγά αποξενώθηκε από τους άλλους αποστόλους και, όπως λέμε σε παρόμοιες περιπτώσεις, έβραζε στο ζουμί του. Τα έβαλε κάποτε και με τον ίδιο τον Χριστό, αφού θεώρησε σπατάλη την πράξη ευλάβειας που έκανε η Μαρία η αδελφή του Λαζάρου, όταν έπλυνε τα πόδια του

Χριστού με μύρο από ευγνωμοσύνη για την ανάσταση του αδελφού της Λαζάρου.

Επομένως, και ο καθένας από μας αν κλειστεί στον εαυτό του, κάνει αποκλειστικό κριτήριο το «μυαλουδάκι του», τις σκέψεις του, απομονωθεί από την κοινότητα, τους αδελφούς του και αρχίσει να κριτικάρει τα λόγια της Εκκλησίας ή της Γραφής, τότε με μαθηματική ακρίβεια οδηγείται στην «προδοσία». Δηλαδή, πρώτα εγκαταλείπει τη συνέπεια στην χριστιανική ζωή του, στην καθημερινότητα, και μετά εγκαταλείπει ακόμη και τον ίδιο τον Χριστό.

Λοιπόν, αδελφοί, να ξανακοιτάξουμε το πρόσωπο του Χριστού μας και να θυμηθείτε πάλι αυτό που σας είπα από την αρχή αυτής της προσλαλιάς μου.

Δε μας ζητάει τίποτε ο Κύριος.

Δε μας επιβάλλει τίποτε.

Αν έχουμε λίγο φιλότιμο, μας βάζει σε προβληματισμό: τι γίνεται με τα «χάλια» μου; Κύριε, σπλαχνίσου με. Βοήθησέ με να Σε πλησιάσω άδολα. Να Σε αγαπήσω απεριόριστα και να Σε ακολουθήσω πιστότατα και τώρα και πάντοτε και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.